

L'entitat adverteix que seria un "greu error" que l'administració catalana no valorés la feina del teatre privat

La Fundació Romea reclama un canvi de la política teatral

Marta Monedero
BARCELONA

Sense estridències, però amb la voluntat de fer-se escoltar, des del Romea avisen a l'administració que "cal redefinir la política cultural del país", segons diu Daniel Martínez.

"Que no dubtin que estem a l'espera, però no estem aturats", advertia Martínez, president de la Fundació Romea, de l'associació de teatres privats (Adetca) i responsable de la productora Focus. El to bastant més moderat que en anteriors ocasions emprat per Martínez no treu que llancés un avís per a navegants a la conselleria de Cultura, que, segons ell, "ha de definir el paper dels agents [llegiu teatres] públics i privats", ja que "seria un greu error actuar com si un d'aquests agents no existís".

De tot això se'n parlarà ben aviat als debats que prepara la Fundació Romea, una eina que vol donar suport a les reivindicacions del sector. Amb tot, per atiar una mica el foc, Martínez no va dubtar ahir al matí a esbombar les seves inquietuds. "L'administració fa allò que no sap o no pot fer la societat civil; ara, si la societat civil ja ho fa bé, llavors li ha de donar suport".

El país "ha comptat histò-

ricament amb la força de la societat civil", un element que, pel gestor del Romea, no es pot malbaratar. "Aquest teatre té les seves demandes i les intentem justificar davant d'una administració que ha de vetllar per la salut teatral del país". Cal que els governants, continua Martínez, "seleccionin els vehicles i els

controlin, cosa que es fa en tots els àmbits menys amb el teatre". Preguntat per si podia concretar les seves peticions dibuixant com haurien de ser els dos grans espais escènics públics de la ciutat (el Lliure i el TNC), el productor va fugir d'estudi. "Tenim fe, esperança i curiositat per veure quines seran les deci-

sions polítiques". Tampoc va afinar gaire més sobre quin paper hauria de tenir el Consell de les Arts, que "encara no hi diu la seva".

A l'hora de fer un diagnòstic de la salut del teatre a Catalunya, el cap visible de Focus desenvolupa algunes idees que no és la primera vegada que verbalitza: "El teatre

català té un únic problema, que la producció no és la suficient per cobrir tota la demanda de l'espectador". Com que el cost de les produccions ha augmentat més que l'increment de les entrades, tot i l'ampliació de públic, la feblesa de la indústria escènica continua vigent. "Quan això passa, l'administració ha de

saber què fer, és un greu error pensar que això es pot substituir només amb mitjans públics", d'aquí que demani amb vehemència que es canviï la llei de mecenatge, que actualment no depèn de la Generalitat sinó del govern de Madrid. Martínez comenta que, tal com està ara, aquesta llei "no serveix per al teatre" i es manifesta partidari d'una llei que "afecti tots els sectors culturals, i no només els museus i els qui compren quadres".

La valoració de les xifres sí que va ser més precisa. Els teatres "no s'omplen ni a Londres ni enlloc, això és una utopia". La diferència és que, en altres països, els espectacles es rendibilitzen amb un 35 o un 40 per cent d'ocupació, mentre que a Catalunya, on l'any passat es va depassar la mitjana del 50 per cent, amb la meitat de l'aforament ple, els espectacles no acaben de ser "rendibles". Solució que proposen? Coproduir tant com es pugui i fer aquest toc d'atenció a la gestió política.

JUAN MARIA ESPINOSA / EFE

Menjar-se una carxofa

► Com les carxofes, que es mengen a poc a poc, fulla a fulla, així ha crescut la Fundació Romea. Una comparació prou gràfica que servia a Miquel Lumbierres, director general de la Fundació, per indicar com han anat fent forat en el públic i la professió teatral. Enguany dediquen un cicle al teatre francès contemporani en què actors i directors com Agnès Jaoui, Jean-Michel Ribes i Fabrice Melquiot dictaran conferències. La Fundació també aposta per les lectures dramatitzades, que faran col·laboradors habituals de la casa. Ferran Madico dirigirà *Arran d'un bosquet*, de Jean-Michel Ribes (19 d'abril), l'actriu Dominique Blanc protagonitzarà *L'inattendu*, de Fabrice Melquiot (26 d'abril), i Carles Canut dirà *Batalles*, de Jean-Michel Ribes i Roland Topor (26 d'abril). Canut també assumeix la primera de les propostes del cicle de contes i poemes, centrada en Veneçuela (22 de març). Sota aquest paraigua, Josep M. Pou llegirà *Bartleby, l'escriptor*, de Herman Melville (5 d'abril), i, per últim, Cecilia Rossetto (a la foto) llegirà contes de Borges, Cortázar i Sábato.

TEATRE

'Tempesta a les mans'

Exploració dels límits

Francesc Massip

'TEMPESTA A LES MANS'. GUIÓ I DIRECCIÓ: Jordi Coca. INTÈRPRETS: Hausson, Carme Callol, Maria Ribera. BARCELONA, ESPAI BROSSA 3 DE MARÇ.

Brossa va trobar en Hausson el prestidigitador de la seva poètica visual i va fecundar el territori de la màgia escènica. Entroncant amb aquesta tradició, tan arraconada per la dramaturgia oficial i tan poc

reconeguda per les institucions del país, Jordi Coca duu encara més enllà l'experimentació i dota de paraula i argument els esplèndids números il·lusionistes de Hausson que, convertit en personatge, els usa com a locuac llenguatge paral·lel. Les intervencions verbals troben rèpliques insòlites en els delicats jocs de mans de Hausson en un espectacle molt ben travat, elegant i eficaç, en què la màgia de l'innovador diàleg entre distintes expressions artístiques teixeix una estranya i immediata complicitat amb el públic.

Coca, que també ha dirigit l'experiment amb exquisida perícia, presenta un matrimoni madur, enganxat de fa temps al pedal de la rutina: ella, exacta i nítida Carme Callol, reiterant cada nit el seu tossut memorial de greuges i retrets que escandeix com una cançó amb tornada, sempre amb les mateixes rimes acompanyades de metafòriques projeccions filmiques. Ell li respon amb bellíssimes prestidigitacions, foc a les mans i fum a les copes, i usa els hàbils trucs de cartes com a armes defensives o d'atac. Davant la verbosa comunicació, de la illu-

sió creadora en neix la noia, a mig camí entre l'eteri i enjogassat Ariel i la ingènua Miranda, filla del mag Prósper de *La tempestat* de Shakespeare, un poderós referent de l'obra.

És una presència vaporosa i frescal que interpreta Maria Ribera amb un aplom singular i un prodigiós ventall de registres que lliga la tècnica del mim i del clown amb el contorsionisme més depurat. Encarna tots els estímuls vitals que omplen d'entusiasme el prestidigitador, que amb el concurs de la noia és capaç de fer levitar una taula en una ingravidesa de somni o de volatilitzar quatre amorosides tórtores, per culminar l'espectacle amb celebrats números com el de la caixa buida d'on broten tots els objectes que el record d'una vida és capaç d'evocar o el del cub minúscul a l'interior del qual l'entaforada noia és traspasada sense contemplacions per tres espases.

El tàndem Hausson-Coca explora el territori limítrof entre el teatre, la màgia i les varietats, un terreny movedís on construeixen, però, un muntatge cosit a vuit mans, ajustat, impecable i feliç.